

-Αντάν αρτζιέψαν οι κρυφοί ανέμοι τζι' εφυσούσαν
τζι' αρκίνησεν εις την Τουρτζιάν να κρυφοσυνεφκιάζη
τζιαι που τες τέσσερεις μερκές τα νέφη εκουβαλούσαν,
ώστι να κάμουν τον τζιαιρόν ν' αρτζιεύκη να στοιβάζη,
είσιεν σγίαν είχαν ούλοι τους τζι' η Τζιύπρου το κρυφόν της
μεσ' στους ανέμους τους κρυφούς είσιεν το μερτικόν της.

Τζι' αντάν εφάνην η στραπή εις του Μοριά τα μέρη
τζι' εξάπλωσεν τζι' ακούστηκεν παντού η πουμπουρκά της,
τζι' ούλα ξηλαμπρατζιήσασιν τζιαι θάλασσα τζιαι ξέρη
είσιεν σγίαν είχαν ούλοι τους τζι' η Τζιύπρου τα κακά της.

Μίαν νύχταν, νύχταν σιανήν, τζιαιρόν Δευτερογιούνην,
νύχταν Παρασιευκόνυχταν, που τ' άστρα μιλιούνια
ελάμπασιν που πανωθκιόν τζι' εν εύρισκες ρουθούνιν
μέσα στις Χώρας τα στενά, στις Χώρας τα καντούνια,
σιανεμιά, εν άκουες δεντρούδιν να ταράξη
μήτε του σιύλλου λάξιμον, με πετεινόν να κράξη.
Ητουν μια νύχτα μουλλωτή, μια νύχτα μουρρωμένη,
που θάρειες πώς χώνεται που του Θεού την κρίσην.
Σε τέθοικιαν νύχταν σιανήν οι Τούρτζιοι βαδωμένοι
μεσ' στο Σαράγιον είχασιν μιάλον μετζιηλίσιν.

Εγείραν τα μεσάνυχτα τζι' επήρεν το ξιφώτιν,
τζι' ο Κκιόρ-ογλους πούτουν καλή, πολλά καλ' η ψυσιή του
εξέβην πώσσω του κρυφά τζι' επήεν στον Δεσπότην,
τζι' εξύπνησέν τον τζι' έκατσεν κοντά του τζιαι λαλεί του:
"Έν' έσσω μου, Τζιυπριανέ, τ' αμάξιν μου ζεμένον,
τ' αμάξιν μου, Τζιυπριανέ, εν' έσσω αντροσιασμένον,
τζι' αν θέλγης για να ποσπαστής που σίουρην κρεμμάλλαν
τζι' αν θέλγης που τον θάνατον να φύης να γλυτώσης,
να πας με το χαρέμιν μου κρυφά κρυφά στην Σκάλαν,
τα κουσουλάτα εν' αννοιχτά, να πάης να τρυπώσης.

Ηρτεν του Μουσελλίμ-αγά φερμάνιν που την Πόρταν
τζι' εψές άρπα τζι' ανόρπιστα εγίνην μετζιηλίσιν,
τζι' έσειει πκιον εις το σιέριν του την μαύρην σας την σόρταν,
στο σιέριν του τον θάνατον, στο σιέριν του την κρίσην.
Να μεν αρκής, Τζιυπριανέ, να χάννης τον τζιαιρόν σου,
να πάης να φαραντζιστής αν θέλγης το καλόν σου.
Πρέπει να πας, ει δε τζι' αν ου, εχάθης δίχως άλλον,
αν σ' εύρ' η μέρα το πωρνόν δα μέσα δα, εν νάσαι
νεκρός εις την κρεμμασταρκάν είτε νεκρός στον πάλλον.

Ανου να πάμεν γλήορα, τ' αμάξιν καρτερά σε!"

Εσιωπεν ο Τζιυπριανός τζι' έμεινεν νάκκον ώραν
τζι' εδκιαλοίστην νακκουρίν τζι' ανοοίει τζιαι λαλεί του:
"Δεν θέλω, Κκιόρ-ογλου, εγιώ να φύω που την Χώραν,
γιατί αν φύω, το κακόν εν' να γινή περίτου.
Θέλω να μείνω, Κκιόρ-ογλου, τζι' ας πα' να με σκοτώσουν,
ας με σκοτώσουσιν εμέν τζι' οι άλλοι να γλυτώσουν.
Δεν φεύκω, Κκιόρ-ογλου, γιατί, αν φύω, ο φευκός μου
εν' να γενή θανατικόν εις τους Ρωμιούς του τόπου.
Να βάλω την συρτοθηλειάν εις τον λαιμόν του κόσμου;
Παρά το γαίμαν τους πολλούς εν' κάλλιον του πισκόπου."

Λαλεί του πάλ' ο Κκιόρ-ογλου: "Λυπούμαι σε, Δεσπότη,
να μεν σ' εύρη που το πωρνόν ο ήλιος μεσ' στην Χώραν,
γιατί ευτύς εν' να κοπή η τζιεφαλή σου πρώτη.
Ενας Μουρούζης τζι' έφυεν έσειε τωρά μιαν ώραν,
που κρεμαλλίστην του τεισιού τζι' εξέβην εις την στράταν,
τζιαι πα' κατά τον Λάρνακαν να μπη στα Κουσουλάτα.
Εφέραν του τζι' εφόρησεν μιαν αλλαήν, 'πο τζιείνες
τους Πίτσιλλους, συλλούριτζιην, λιμίν λιμίν, σαλάταν,
τζιαι σέρτουκα τζιαι μέρτουκα στα πόδκια του ποδίνες,
μεν τύση τζι' αγρωνίση τον κανένας εις την στράταν."

"Ευκαριστώ σου, Κκιόρ-ογλου," λαλεί του ο Δεσπότης.
"Θωρώ σε με καλόν γάλαν πως είσαι βυζασμένος,
μα φύε, μεν σε δουν τζιαι πουν πως γένεσαι προδότης."
Λαλεί τ': "αν μεν θέλης πολλά νάσαι ξωμακρυσμένος,
αμμάγγου πάμεν έσσω μου, να μεν μείνης δαπάνω."
"Εγιώνη θέλω, Κκιόρ-ογλου, να μείνω τζι' ας πεθάνω."
Ο Κκιόρ-ογλου εμάσιετον να κάμη καλωσύνην,
αμμά επήεν άδικα ο κόπος του χαμένος.
Περίτου ώραν δεν είσιεν τζι' εν έπρεπεν να μείνη,
τζι' έφυεν πκιον περίλυπος τζιαι παραπονημένος.

Η νύχτα πκιον αρκίνησεν περίτου ν' αναρκώνη,
εγίνην η ανατολή κροκότσινην περίτου,
άρτζιεπεν πκιον το Σάββατον να πικροξημερώννη
τζι' ακούστηκεν του ξύλενου σημάντρου η φωνή του.
Εξέβην ο Τζιυπριανός με τζιείνον τον καμόν του,
τζι' επήεν εις την εκκλησιάν τζιαι βάλλει τον σταυρόν του
τζι' ήτουν όσον τζι' εκάμασιν αρκήν της λειτουργίας,
τζι' εστάθηκεν περίλυπος τζιαι σγίαν να δκιαλοίστην,

τζι' επήεν τζι' εγονάτισεν ομπρός της Παναίας
τζιαι κάτι εψουψούρισεν τζι' ευτός εκλαμουρίστην.

Εμεινεν, δεν ετάραξεν, ούλα που να καρφώθην,
γονατιστός τζιαι πληξιμιός με σιέρκα σταυρωμένα,
αρτζιέψαν το κοινωνικόν τζιαι τότες εσηκώθην,
τζι' εστάθηκεν τζι' εφαινούνταν ταμμάδκια του κλαμένα,
τζιαι προσκυνά τρεις τέσσερεις φορές την Παναίαν,
εθάρειες ποσιαιρετά τζιαι κόσμον τζι' εκκλησίαν.
Εσυχωρήθην με τους λας τζι' έμπην μεσ' στάγιον Βήμαν,
εμπήκεν τζι' εκοινώνησε τζι' εξέβηκεν τζι' εστάθην,
τζι' έμοιαζεν ούλα τον νεκρόν που βάλλουν εις το μνήμαν,
εθάρειες που πάνω του το γαίμαν πως εχάθην.

Εξέβην που την εκκλησιάν με την συναπαρτζιάν του,
τζιαι Τούρτζ' ευτός του Σαραγιού επλάστησαν ομπρός του.
Ευτός έριψεν πάνω τους μιαν άρκαν αμμαδκιάν του
τζι' εδήθηκεν το βρύδιν του τζι' εφάνην ο θυμός του.
Εμειναν τζι' εθωρούσαν τον ομπρός τους θυμωμένον
τζι' εθάρειες το στόμαν τους πως ήτουν πουμωμένον.
Λαλεί τους: "Πκοιός σας έπεψεν πωρνόν-πωρνόν κοντά μου;
Πέτε μου το, συντύσιετε τζιαι μεν βαρυκωλιήτε,
αν εν τζι' ελυπηθήκετε, εν πέτρα η καρδικιά μου,
πέτε μου, είντα θέλετε χωρίς να μ' αντραπήτε.

"Ηρταμεν να σε πκιάσωμεν, είμαστον προσταμένοι
από τον Μουσελλίμ-αγάν τον άρκονταν της χώρας."
Λαλεί τους: "Με καλόν γάλαν αν είστε βυζασμένοι,
σταθήτε, καρτεράτε με πέντε λεφτά της ώρας."
(τζιαι πκοιός ηξέρ' ειντά 'κρυφεν που μέσα στην καρδικιάν του!)
Εξέβην πάνω βκιαστικός τζι' ενέην στον νοτάν του
τζι' άψεν λαμπάδιν τζι' έκρουσεν κάτι χαρκιά γραμμένα
τζι' ύστερα στράφην τζι' είπεν τους: "Ελάτ', αντρειωμένοι,
τώρα πώχω τα πράγματα σγιαν θέλω τελειωμένα,
επάрте με να πάμεντε σγιαν είστε προσταμένοι.
Επάрте με να πάμεντε ν' αδικοθανατήσω,
επάрте με, σκοτώστε με χωρίς καμμιάν αιτίαν."
Τζι' άλλοι δεξιά τζι' άλλοι ζαβρά τζι' άλλοι ομπρός τζιαι πίσω
ευτός ετριωρκάσαν τον τζι' επήραν τον τζι' επήαν.

Ο Μουσελλίμης κάθεται με ούλλους τους αγάδες
μεσ' στο Σαράγιον τζιαι λαλεί τους άλλους Δεσποτάδες:
"Άκουσα πως εσείς οι τρεις τζιαι ο μιλλέτ πασιής σας

τζι' οι προεστοί του τόπου σας, ταρκοντολόϊν ούλον,
ετάξετε εις τους Ρωμιούς το μάλιν της ζωής σας,
να μεν αφήκετε Ρωμιόν εις τον ντοβλέττιν δούλον."

Είπεν τζιαι δεν ετέλειωσεν ο άρκοντας το πείν του
τζι' εφέραν τον Τζιυπριανόν οι Τούρτζιοι ομπροστά του.

Ενεψεν με το δίκλημαν, ένεψεν με το δείν του
'νού που τους ασκερλής του τζι' επήρεν τον κοντά του,
τζι' έκλινεν τζι' είπεν του στο φτιν: "Σε δκυο λεφτά της ώρας
να βαωθούν, να κλειδωθούν τζι' οι τρεις πόρτες της Χώρας,
μεν πα τζιαι φύουν οι Ρωμιοί στα όρη τζιαι χωστούσιν.

Αππεξωθκιόν του Σαραγιού να μεν εν παναύριν,
μεσ' στο Σαράγιον ούλοι τους να διπλαρματωθούσιν,
τζιελλάτην τζιαι κρεμμασταρκάν να τάσιετε χαζίριν."

Τότες εστράφην τζιαι λαλεί του Αρχιεπισκόπου,
σιωφτός χαμαί δησόφρυδος τζιαι караμουτσωμένος:
"Πασ' πίσκοπε Τζιυπριανέ, μιλλέτ πασιή του τόπου,
εγύρεψα σε να σου πω πως είμαι προσταμένος
απού την Πόρταν τζιαι κρατώ στο σιέριν μου φερμάνιν,
πως έχω μιάλην προσταήν που το ψηλόν Διβάνιν
ταρκοντολόϊν τους Ρωμιούς, τους μιάλους τούν' του τόπου
να τους συνάξω μονομιάς τζιαι να τους-ι-σκοτώσω,
να μεν χαρίσω μπροεστού ζωήν μήτε πισκόπου
τζιαι ό,τι λοής θάνατον θελήσω να τους δώσω."

Λαλεί του: "Μουσελλίμ-αγά, πούσαι καλός ισλάμης,
αφώσιεις εις το σιέριν σου του Διβανιού φερμάνιν
τζι' αφώσιεις έτσι προσταήν, μπορείς αλλοιώς να κάμης;
Κάμε σγίαν σε προστάσσουσιν που το ψηλόν Διβάνιν
τζιαι κάψε μας, για κρέμμασ' μας, για κόψε το λαιμόν μας,
θέλομεν όμως να μας πης είντ' αν το φταίσιμόν μας."

"Εμάσιεστουν με τους Ρωμιούς τους άλλους να σμιχτήτε,
τους Τούρκους που τες τέσσερεις μερκές να πολεμάτε,
εμάσιεστουν εις τάρματα τζι' εσείς να σηκωθήτε,
για να σμιχτήτε ούλοι σας τζιαι την Τουρτζιάν να φάτε."

"Εν τζι' ήρταν, Μουσελλίμ-αγά, πάνω στον τόπον άλλοι
τζι' εφέραν άρματα κρυφά τζι' έννα μας καταγνώσης.
Εδώκαμεν σου τάρματα ούλοι, μιτσιοί τζιαι μιάλοι
ευτός ότι εγύρεψες να μας-ι-ξαρματώσης.
Είντα λοής εθέλαμεν εμείς ναρματωθούμεν

τζιαι να σμιχτούμεν μ' άλλους λας τζιαι να σας πολεμούμεν;
Τζιείνος που σου ψουψούρισεν τούτα τα λόγια ούλα,
αν εν τζιαι τζιείνος Χριστιανός όμως εμάς μισά μας:
πυρομασιεί τον πάντα του π' αππέσσω η αζούλα,
εμάς πο τούτα που λαλείς εν καθαρή η καρδικιά μας."

"Να μεν αρνιέσαι, πίσκοπε, τζι' εσείς οι καλοήροι,
είσιετ' αθθρώπους στα χωρκά, χαρκιά να δκιαμοιράζουν,
ν' αρματωθούσιν οι Ρωμοί ναν' ούλοι τους χαζίρι
και με τον πρώτον λόον σου ν' αρτζιέψουν να μας σφάζουν,
τζιαι δεν πιστεύκ' ό,τι μου πη του καθενού το στόμα,
τζι' έχω πο τζιείνα τα χαρκιά, έσεις να πης ακόμα;"
Λαλεί του: "Μουσελλίμ-αγά, είπα σου τζιαι λαλώ σου:
πο τούτα ούλα που λαλείς εν καθαρή η καρδικιά μας,
τζιαι πίστεψε, ειδέ τζι' αν ου, το κρίμαν στον λαιμόν σου,
μπορεί τζιαι ναν καμμιά δουλειά που γίνηκεν κρυφά μας."

"Πίσκοπε, 'γίω την γνώμην μου ποττέ δεν την αλλάσσω,
τζι' όσα τζι' αν πης μεν θαρευτής πως εν να σου πιστέψω.
Εχω στον νουν μου, πίσκοπε, να σφάξω, να κρεμμάσω,
τζι' αν ημπορώ που τους Ρωμιούς την Τζιύπρον να παστρέψω,
τζι' ακόμα αν ημπόρεια τον κόσμον να γυρίσω,
έθεν να σφάξω τους Ρωμιούς, ψυσιήν να μεν αφήσω."
"Η Ρωμοσύνη εν φυλή συνότζιαιρη του κόσμου,
κανένας δεν εβρέθηκεν για να την-ι-ξηλείψη,
κανένας, γιατί σιέπει την που τάψη ο Θεός μου.
Η Ρωμοσύνη εν να χαθή, όντας ο κόσμος λείψη!

Σφάξε μας ούλους τζι' ας γενή το γαίμαν μας αυλάτζιν,
κάμε τον κόσμον ματζιελλειόν τζιαι τους Ρωμιούς τραούλλια,
αμμά ξέρε πως ίλαντρον όντας κοπή καβάτζιν
τριγύρου του πετάσσονται τρακόσια παραπούλια.
Το 'νιν αντάν να τρώ' την γην τρώει την γην θαρκέται,
μα πάντα τζιείνον τρώεται τζιαι τζιείνον καταλυέται.
Είσαι πολλά πικραντερός, όμως αν θεν να σφάξης,
σφάξε τους λας που πολεμούν αλλού αρματωμένοι.
Εμάς με σιέρκα όφκαιρα γιατί να μας πειράξης,
πούμαστον δίχως άρματα, τζι' είμαστον νεπαμένοι;"

Τότες ο Μουσελλίμ-αγάς εψηλώσεν το δειν του,
τζι' είδεν τον μ' έναν δειν γλυτζιύν, τζι' ανοίει τζιαι λαλεί του:
"Ό,τι παθθαίν' ο άθθρωπος εν που την τζιεφαλήν του,
του βρένιμου που το σπαθίν ποσπάζετ' η ζωή του,

τζιαι σου, αν είσαι βρένιμος, ποσπάζεις την ζωή σου."
"Μούλλωσε τζιαι κατάλαβα πριχού να πης το πειν σου,
μεν μάσιεσαι την θάλασσαν να την-ι-ξηντιλήσης.
Αδικα λόγια μεν χάννης τζι' αρκείεις εις την δουλειάν σου.
Τον ήλιον με φύσημαν μπορείεις να τον-ισβήσης;
Φώναξε του τζιελλάττη σου, σάσ' την κρεμμασταρκάν σου!"

Ο Μουσελλίμης τζι' ούλοι τους οι Τούρτζ' αντάν ακούσαν,
στραοπελέτζιν πάνω τους ούλα που νάεν ρίψει.
Εμειναν ούλοι τους βριχτοί 'νου στάλλου τζι' εθωρούσαν,
καθένας τους επάσκιζεν την αντροπήν να κρύψη.
Ο Μουσελλίμης είδεν πκιον πως χάννει αδίκως κόπους,
έταξεν τζι' εσηκώσασιν π' ομπρός του τους πισκόπους,
τζι' επήραν τους στην φυλακήν χωρίς να τους χωρίσουν.
Οι Τούρτζ' ότι τζι' εμείναςιν τσιμπίν τζι' εδκιαλοούνταν,
είπαν να φέρουν μαρτυρκές για να το μαρτυρήσουν
τζι' εφέραν έναν αγαθόν βοσκόν που την Μαλούνταν.

Λαλεί τ' ο Μουσελλίμ-αγάς: "Δημήτρη, μεν φοάσαι
τζι' εγιώ εσέναν έχω σε σγιαν άθθρωπον δικόν μου.
Είνταν που θέλεις; ζήτα μου τζιαι μεν-ι-δκιαλοάσαι."
"Θέλω, αφέντη, μανιχά να πάω στο χωρκόν μου,
έσιει π' αφήτης μ' έσιετε δα μέσα χαψωμένον,
έμεινεν το κοπάδιν μου στους κάμπους απλωμένον.
Αησ' με μάγκου δκυο μέρες τζι' έπαρ' μου την ψυσιήν μου,
είντα 'παθεν το μάλιν μου; θέλω τζι' εγιώ να ξέρω,
τζιαι πάλ' εγιώνη στρέφομαι, τζιαι θέμι στο στραφήν μου
μιαν τόκκαν τζιαι μιαν άτροφην κανίσιην να σου φέρω.

Δεν έχω, αφέντη, έσσω μου με μισταρκόν με δούλον,
τζι' είπαν μου πως τα γίδκια μου ψοφούσιν που την πείναν.
Εσσω μου τζι' έξω μ' έναν γιον τον είχα ούλον-ούλον
τζι' είμαι τζιαι τζιείνου δίχως του έσιει τώρα 'ναν μήναν.
Μιαν Τζιερκατζιήν, που ήμαστον οι δκυο τζιείνος τζι' εγιώνη
τζι' επκιάνναμεν με τα βερκά πουλιά μέσ' στο λαόνιν,
έταξα τον τον άχαρον να πα' να παραλάση,
τζι' επήεν τζι' εν εστράφην πκιον νάεν καή η μέρα!
Ειπάν μου πως εφύασιν πο τζιεί που το Καρπάσιν
μια κοπή παίδκιοι τοπκιανοί τζιαι πως επήαν πέρα,

πέρα στους λας που πολεμούν τζιαι παν κατά την Πόλην.
Αν πολεμούν για το καλόν τζιαι πολεμά τζι' ο γιος μου,
ας εν χαλάλιν του Θεού, αν μου τον φα' το βόλιν,

τζι' ας πα να μείνω δίχως του, να ζήσω μανιχός μου.
Ειδέ τζι' αν ου, τζιαι μάχουνται να κάμουν άλλα αντ' άλλα,
χαρράμιν τους που τον Θεόν της μάνας τους το γάλαν.
Εσειε π' αφήτης έφυνεν που λλόου μου ο γιος μου,
έμεινα μανιχούλλικος: μαντρίζω, ξημαντρίζω,
τζιοιμίζ' ο κακομάζαλος τζιαι μπλίζω μανιχός μου
τζιαι μανιχός μου στέκομαι στον λάκκον τζιαι ποτίζω.

Μεσ' σ' τουν την χάψην ως πόσον, αφέντη, πκιον; κανεί με,
εκαμέν με δαμέσα δα η πλήξη πολιφάϊν,
γιατί το τρώω τρώει με, το πίννω καταλνεί με,
που τον καμόν μου τον πολλύν τούτ' η καρδικιά μου 'κάην.
Εξύπνουν που το χάραμαν, πούθεν να πα' να μπλίσω,
τζιαι δεν εβάσταχνα ποττέ χωρίς να τραουδήσω,
τζι' ούλα τα πάντα θάρεια μιτά μου τραουδούσαν,
εβρύτζιζα που την φωνήν τον κόσμον νύχταν μέραν
τζι' έπαιζα το πιδικιαύλιν μου, τζιαι τα βουά αδονούσαν,
το κλάμαν τζιαι το δάρκωμαν τα μμάδκια μων το ξέραν."

"Εν να σ' αφήκω," είπεν του, "να πας τζι' εις το χωρκόν σου,
τζιαι το μιν σου ως που ζιής εν να σου το χαρίσω,
τζι' εν να πκιερώσω, αν έσης ρκος, ακόμα τζιαι το ρκος σου,
τζιαι μεσ' στην φούχταν εκατόν χρουσά να σου μετρήσω.
Είπες πως οι Πισκόποι σας εθέλαν να σηκώσουν
τους Χριστιανούς κρυφά κρυφά, τους Τούρκους να σκοτώσουν.
Είπες πως οι Πισκόποι σας ως τζι' εις τα κοπελλούδκια,
στους παιδκιους τζιαι στους γέροντες τζιαι στες γυναίκες κόμα
εδκιαμοιράζαν άρματα τζιαι βόλια τζιαι παρούδκια,
τζι' ακούσαν τα τζι' άλλοι τζι' εγιώ που το δικόν σου στόμαν."

"Εγιώ, αφέντη, μανιχά άκουσα να λαλούσιν,
πως ήρτεν ένας τοπκιανός καλόηρος που πέρα
τζι' έφερεν κάμποσα χαρκιά πο τζιει που πολεμούσιν
τζι' έδωκεν τα τζιαι χάθηκεν, δεν έμεινεν με μέραν,
τζιαι τζιείνα ούλα τα χαρκιά πως ήταν του πολέμου.
Τα άλλα ούλα που λαλείς εν τάκουσα ποττέ μου."
"Είντα μας περιπαίζεις, βρε, είμαστον μισταρκοί σου;
Είπες το με το στόμαν σου μεσ' σ' τόσον παναύριν,
πε το, γιατί σκοτώννω σε, κόβκω την τζιεφαλήν σου.
Φέρτε μου τον τζιελλάττην δα, ναν δαχαμαί χαζίριν!"
"Οϊ, αφέντη, μεν κάμησ πάνω μου μέναν γαίμαν.
Λυπήθου με τον άχαρον τζι' εν κρίμαν τζι' αμαρτία,
άησ' με τζιαι λαλώ σου το: εν εν', αφέντη, ψέμαν.

(Ο φόος φέρνει κόλασιν, λαλεί τζι' η παροιμία)
Ας κάμω τα πικρά γλυτζιά τζιαι τα ζαβ'άς γισ'ώσω
τζι' ας πω κατά που θέλετε, αφέντη, να γλυτώσω.

Τα είπες εν' αληθινά, αφέντη, μαρτυρώ το,
είδα τζιαι με τα μμάδκια μου τζι' άκουσα με τα φκια μου,
ούλα γινήκαν τζι' είδα τα, τζι' είπα το τζιαι λαλώ το.
Θεέ μου τζιαι συγχώρα μου, εν καθαρή η καρδικιά μου."

Είπεν τα τούτα ο βοσκός τζι' ελούθηκεν το κλάμαν.
Οι Τούρτζιοι εψουσουρίσασιν τότες ανεμεσόν τους
τζιαι πα' σε μιαν κόλλαν χαρτίν μαρτυρικόν εκάμαν,
(τζιαι πκοιός ήξερ' ειντά γραφεν τζιειν το μαρτυρικόν τους)
τζιαι φέραν του το του φτωχού Δημήτρη τζι' έπκιασέν το
τζι' έγ'γ'ισεν το δαχτύλιν του πάνω τζι' εμούζωσέν το.

Ο Μουσελλίμης τότε πκιον εγλυκοσύντυσιέν του,
τζι' είπεν του: "Πάψε, μεν κλαίης τζι' εν να σε ξαπολύσω."
Είδεν τον τζιαι με δειν γλυτζιούν τζι' εχαμογέλασέν του
τζι' ένεψεν τους τζι' επήραν τον πο τζιει τα ώδε πίσω.

Τότες πκιον εσυντύχασιν ούλοι κάμποσην ώραν,
για τζιεινους πων να κόψουσιν τζι' αννοίξαν το δεφτέριν
τζι' είδασιν πόσοι εν π' αλλού τζιαι πόσοι που την Χώραν
τζιαι πόσοι για συρτοθηλειάν τζιαι πόσοι για μασιαίριν.
Τζι' είσιεν πεντ' έξι πούπασιν πως εν πολλοί τζι' εν κρίμαν,
τζι' ο Μουσελλίμης είπεν τους "Έν ούλοι για το μνήμαν!"

Ο ήλιος πκιον εστύλλωσεν, εγίνην μεσομέριν
τζι' ακούστην εις τον μιναρέν ο χότζ'ας να φωνάζη
τζι' επάψασιν την συντυσιάν τζι' αφήκαν το δεφτέριν
τζι' εσηκωθήκαν ούλοι τους τζι' επήαν στο ναμάζιν.

Είσιεν η μαύρη φυλακή η στενοκοπημένη,
που κάθουνταν οι τέσσερεις πισκόποι μανισιοί τους,
που την μερκάν του περβολιού μιαν πόρταν σιερένην
τζι' ακούετουν η συντυσιά τζι' η χαμηλή φωνή τους.

Ελάλεν ο Λαυρέντιος: "Α, τον ευλοημένον
τζιεινον τον Θεοφύλαχτον, ούλα τον αππωμένον!
Εφερεν τζιείνα τα χαρκιά στραβά, χωρίς να ξέρη,
τζι' εγέμωσεν που μιαν μερκάν ως άλλην το νησσίν μας,
τζι' έδκιαν τα όπου τύχχαιννεν τζιαι μέραν μεσομέριν
τζι' ήρτασιν τούτα τα κακά τώρα στην τζιεφαλήν μας."

Λαλεί τους ο Μελέτιος: "Μισώ την αδικίαν.
Πως εβουλήθην άνθρωπος να κάμη καλωσύνην,

να τον κακολογήσωμεν πως ήταν η αιτία;
Ητουν βουλή που τον Θεόν για να γενή τζι' εγίνην.
Τον Χάρον εν τζιαι βκάλλουν τον ποττέ πως εν φταισμένους,
πάντα λαλούν το φταίσιμον πως τόσιει ο πεθαμένος."
Λαλεί τους ο Τζιυπριανός: "Εν λόγια παραπάνω,
έτσι τζι' αλλοιώς ετέλειωσεν, εμείς εν να χαθούμεν,
ό,τι λοής τζι' αν έτυχεν ξέρει ο Θεός που πάνω,
για τζιείνους πων να μείνουσιν τζιείνους τώρα να δούμεν."

Τότες εκρώννοιξεν κρυφά του περβολιού η πόρτα
τζι' εμπήκεν παίδκιος όμορφος μακρύς τζιαι στολισμένος
χαρούσιμος, τζι' εφαίνετον που γαίμαν τζιαι που σόρταν,
τζι' ανέσαιεν τζι' εφαίνετον πως ήτουν ποσταμένος.
Εκράτεν παστρικόν ποξ'άν γεμάτον στην μασκάλην,
τζι' επήεν στον Τζιυπριανόν τζι' είπεν του γιάλι γιάλι:
"Επεψεν με ο τζιύρης μου τώρα τζι' ήρτα βουρώντα
τζι' έφερα σου μιαν αλλαήν δικήν του να φορήσης,
ναπάμεν έσσω μας τωρά, κρυφά κρυφά, χωστώντα,
χάϊτε ντύθου γλήορα να πάμεν, μεν αρκήσης."

"Γυιε μου, πκοιός εν ο τζιύρης σου; πες μου τζιαι μεν να ξέρω."

"Ο τζιύρης μων ο Κκιόρ-ογλους, τζι' είπεν μου να πασκίσω
νάρτω να σ' εύρω γλήορα τζιαι ρούχα να σου φέρω,
τζιαι να σε πάρω έσσω μας ευτύς, να μεν σ' αφήσω.
Ντύθου να πάμεν τζι' ο Θεός ορπίζω ναν μιτά μας,
ο τζιύρης μου εν έσσω του τωρά τζιαι καρτερά μας.
Να ρέξουμεν χωστά-χωστά 'που μέσα στο περβόλιν,
τζιαι που τον τοίχον ύστερα να πέσουμεν στην στράταν
τζι' αν τύση σγίαν πηαίννομεν τζιαι μπλάση μας το κόλιν,
γρυ να μας πουν, μελίζω τους τζιαι κάμνω τους σαλάταν."

"Να πάης, γιε μου, να του πης να κάμνη την δουλειάν του
τζι' είμαι πολλά καλλύττερα, πολλά, δα μέσα πούμαι,
τζιαι πως την καλωσύνην του τζιαι την καλήν καρδικιάν του
ακόμα τζιαι κρεμμάμενος εν να την αθθυμούμαι.
Χ'αιρέτα μου τον που καρδικιάς τζιαι να του πης ακόμα,
πως εν να τον ευκαριστώ νεκρός που κά 'στο χώμα,
αν κάμη μιαν μιαλλύττερην πο τούτην καλωσύνην:
Στον τόπον μας πο δα τζιαι δα να κάμ' ό,τι μπορήση
να μεν γινή μιαλλύτερον κακόν στην Ρωμισύνην.
Πε του τα τούτα, τζι' ο Θεός να τον πολλοχρονήση."

"Για τούτα ούλα που λαλείς τζι' εγίω εν να πασκίσω

τζιαι μεσ' στα φυλλοκάρδκια μου τα λόγια σου φυλάω,
τζιαι μόννω σου στην πίστην μου να μεν ταλησμονήσω,
μα δίχως σου στον τζιύρην μου αντρέπουμε να πάω."
Στην άλλην πόρταν μονομιás κατσ'αρισμός ακούστην,
τζι' είδασιν το μαντάλιν της πουπανωθκιόν τζι' εσούστην,
τζι' αρκώθηκεν ο πέρκαλλος ο παιδκιος τζι' έδοξέν του,
τζι' η φούχτα του σιερβόλιασεν στην κόξαν το πιστόλιν,
εσκούλλισεν τον ο θυμός τζιαι πάλ' ανάδοξέν του,
τζι' έναν λιγγούριν έκαμεν τζι' εβρέθην στο περβόλιν.

Η πόρτα τότες άνοιξεν τζι' εκούμπησεν στον τοίχον,
τζι' ένας εφέντης έμπηκεν αρκοντικά ντυμένος
τζι' είπεν τους: "Ηρτα να σας δω, μιτά σας να συντύχω,
γιατ' είμαι για το χάλιν σας πολλά μαραζωμένος.
Εφερα σας τζιαι νακκουρίν φαίν τζιαι πκιείν να φάτε,
γιατ' εν να σας γυρέψουσιν τωρά τσιμπίν να πάτε.
Ετρεξα τζι' είδα τωρά τρεις κρεμμασταρκές στημένες,
είχαν τες δκυο στον Πλάτανον τζιαι τζιειν' την μιαν την άλλην
στην Συκαμιάν, τζι' ήτουν τζι' οι τρεις σγιαν χάροι κουρτισμένες
τζι' έπληξ' απέσω μου πολλά τζιαι δεν μώμεινε χάλιν.

Ηρτα καταύτις να σας πω να παρηορηθήτε
τζι' εν να πασκίσω σήμερον να κάμ' ό,τι μπορήσω
να ρίξω τες κρεμμασταρκές τζιαι σεις να ποσπαστήτε,
τζιαι τα χαρκιά που γράψασιν εγιώ 'ν να τους τα σιήσω,
να κάμω τα πικρά γλυτζιά τζιαι τάρκα να μερώσω
τζιαι βουλετόν ταβούλετον για να σας-ι-γλυτώσω.
Τέσσερεις στύλλοι σγιαν τζι' εσάς, τζιεφάλια τουν του τόπου
δεν είναι κρίμαν τζι' άδικον να πα' να κρεμμαστήτε;
Πο ούλα το γλυκόττερον εν η ζωή ταθρώπου,
ένας σας λόος μανιχά κανεί να ποσπαστήτε."

Τότες ο Αρχιεπίσκοπος εποτυλίχτην πάνω
τζι' είπεν του: "Τούρτζιε, βρίζε πκιον, κανεί να συντυχάννης
τζιαι δεν θέλω που λλόου σου ν' ακούσω παραπάνω.
Πάψε τζι' εν κρίμαν τζι' άδικον τα λόγια σου να χάννης,
άνου να φύης γλήορα, να πας εις την δουλειάν σου,
τζι' ο Χάρος εν γλυκόττερος απού την συντυσιάν σου."
Ο Τούρκος ότι τζι' άκουσεν εστάθην μουρρωμένος
τζι' είδεν τζι' επίστεψεν πως παν τα λόγια του χαμένα,
τζι' έμεινεν σγιαν περίλυπος τζιαι σγιαν αντροπιασμένος,
τζι' ύστερα ξέβην τζι' έφυνεν με δκυο σιείλη καμένα.

Ο Τούρκος ότι τζι' έφυνεν τζι' εμείναν μανισιοί τους,
εγονάτισαν ούλοι τους για να προσευκηθούσιν,
τζι' ούλοι εκλαμουριστήκασιν, τζιαι τζιείν' η προσευκή τους
ήτουν που μέσα στην καρδικιάν την ώραν που πονούσιν.

Στην υστερκάν της προσευκής έτσι γονατισμένοι
είπαν κλαμένοι σιανά τζιαι με φωνήν κομμένην:
"Θεέ μου, τζιαι συγχώρησε τους λας που μας μισούσιν,
Θεέ μου, τζιαι ξησκλάβωσε την άχαρην φυλήν μας,
Θεέ μου, τζιαι στερέωννε τους λας που πολεμούσιν,
Θεέ μου, τζιαι συχώρα μας τζιαι δέχτου την ψυσιήν μας!"

Οι άλλοι πούτουν στην τζ'ιαμήν ότι τζι' εποσπαστήκαν
εστάθηκαν τζι' εκάμασιν τσιμπίν την συντυσιάν τους
τζι' εις το Σαράγιον ούλοι τους εξανασυναχτήκαν
τζι' αρτζιέψαν να τελειώσουσιν την άχαρην δουλειάν τους.
Για πείσμαν του Τζιυπριανού τζιαι για φοϊτσ'ασμόν του
φέρνουν τον αρκιδικιάκον του τζιαι τον γραμματικόν του
τζιαι βκάλαν τους κάτι δουλειές, δουλειές σαντανωμένες,
τζι' επέψαν τζι' εκρεμμάσαν τους αξάγκωνα δημμένους
στον Πλάτανον, πούταν οι δκυο κρεμμασταρκές στημένες,
τζι' αφήκαν τους τζιει πάνω τζιει καταύτις κρεμμασμένους.

Υστερα πέψασιν καμμιάν δωδεκαρκάν αθθρώπους
του Σαραγιού, τζι' ετάξαν τους να διπλαρωματωθούσιν,
τζι' εφέραν που την φυλακήν τους τέσσερεις Πισκόπους
τζι' ήτουν ούλοι μονόβουλοι να τους το ξαναπούσιν
για τέλεια ύστερην φοράν πως πα' η τζιεφαλή τους.
Ευτύς ο Μουσελλίμ-αγάς ανοίει τζιαι λαλεί τους:
"Τζ'ελλάττης τζιαι κρεμμασταρκά εν τζιαι τα δκυο χαζίριν,
η ώρα σας εκόντεψεν τζι' εν καρτερώ περίτου,
έχω τζινούρκαν προσταήν τώρα που τον Βεζύρην."
Τότες ο Αρχιεπίσκοπος ανοίει τζιαι λαλεί του:

"Σκοτώστε μας τζιαι γράψετε τζι' εμάς τον σκοτωμόν μας.
Μα τούτοι ούλ' οι σκοτωμοί εν ούλοι για κακόν σας,
εσείς θαρκέστ' ανοίετε το μνήμαν το δικόν μας,
τζι' εν το πεισκάζετε πως εν το μνήμαν το δικόν σας.
Εσείς σιειροττερεύκετε τα πράματα θωρώ τα,
στην Πόλην εκρεμμάσετε τον Πατριάρχην πρώτα
τζιαι ταπισών άλλους πολλούς πισκόπους τζιαι παπάες.
Σκοτώστε όσους θέλετε, αμμ' αν να σας-ι-βλάψη,
το γαίμαν που σιονώννετε που μας τους δεσποτάες
εν λάϊν εις την λαπρατζιάν π' αφταίννει να σας κάψη."

Λαλεί τ' ο Μουσελλίμ-αγάς: "Η ώρα εν περασμένη,
χαζίριν εδειλίνωσεν τζιαί πάει να νυχτώση,
εν καρτερώ, γιατ' η δουλειά τωράν αρκινήμενη
τζι' έχω τζιαί δκυο κρεμμάμενους τζιαί πρέπει να τελειώση.
Έχω τον αρκιδκιάκον σου τζιαί τον γραμματικόν σου,
τζι' εν να τους δης τζιαί σου τωρά κρεμμάμενους ομπρός σου.
Αν έσης τίποτε να πης για το καλόν σας, λάλε,
να ποσπαστούμεν γλήορα, γιατ' εν να νυχτωθούμεν,
τζιαί παίρνω νάκκον πομονήν, ει δε τζι' αν ου, τζιαί πάλε..."
"Βρίξε τζι' εμείς το πεθυμάς ευτύς να σου το πούμεν:

Βκιάστου τζιαί κάμε γλήορα τζιαί τέλειωσ' την δουλειάν σου,
πρόσταξε τον τζ'ελλάττην σου να κόψη τον λαιμόν μας,
φερ' το σπαθίν σου γλήορα τζιαί την συρτοθηλειάν σου,
έτο που σου το είπαμεν είνταν' για το καλόν μας."

Ο Μουσελλίμης μ' έναν δειν σγίαν νάδειξεν φοέραν.
Ούλ' ανεκατωθήκασιν τζι' ευτύς με μιαν κατζίαν
αρπάξαν ούλοι βκιαστικά τζιαί σγίαν τους θυμωμένους
τζι' εδήσαν τους, μιαν σταλαμήν τζι' επήραν τους τζι' επήαν
τζι' εστήσαν τους αππεξωθκίόν του Σαραγιού δημμένους.

Τότες ο Μουσελλίμ-αγάς είπεν εις τους αγάδες:
"Ο θάνατος εν χάκκιν του κάθε κακού αθθρώπου,
πα' να ποτζιεφαλίσωμεν τώρα τους δεσποτάδες
τζιαί το πωρνόν ν' αρτζιέψωμεν τους μπροεστούς του τόπου,
τζιείνους που σγάφφαν της Τουρτζιάς κρυφά-κρυφά το μνήμαν.
Εν προσταή του Διβανιού τζιαί δεν έχουμεν κρίμαν.
Που την πελλάραν τους τραβούν τζιαί τούτοι τζι' η φυλή τους
τζι' ακόμα εν να πάθουσιν με τουν τον νουν περιτίου,
οι ίδιοι τα κάμασιν ας τάβρ' η τζιεφαλή τους."

Σηκώννεται ο Κκιόρ-ογλούς τζι' ανοίει τζιαί λαλεί του:

"Εσιεις ψυσιήν, Μεχμέτ-αγά, εις τον Θεόν να δώσης,
όπκοιος τον όρκον του πατά, κολάζει την ψυσιήν του,
τον Πάσ' πίσκοπον έμοσες να μεν τον-ι-σκοτώσης,
έμοσες του να μεν κόψης ποττέ την τζιεφαλήν του."
"Δεν θέλω, Κκιόρ-ογλού, εγιώ παραγ'έλιάν πο σέναν.
Όρκον αν τώμοσα εγιώ τζιείν' εν δουλειά μου μέναν.
Αντάν του ωρκομόθηκα, εσου 'ν είσιες χαπάριν,
αρνήθην τζι' εν εδέχτηκεν την χάρην μου εμέναν,

είπεν μου: Μουσελλίμ-αγά, αν θεν να κάμης χάρην
να μεν πειράξης τίποτε στον τόπον μας κανέναν.

Ετσι την χάρην δέχομαι, ει δε τζι' αν ου, λαλεί μου,
αν βουληθής τζι' έναν μιτσύν, μωρούδιν να πειράξης,
να πάη πρώτα στο σπαθίν εμέν' η τζιεφαλή μου,
τζιαι δεν θέλω την χάρην σου, εμέν' πρώτα να σφάξης.
Ομως θαρείς την γνώμην μου πως εν να την αλλάξω;
Τον όρκον που του έμοσα πάλ' εν να τον φυλάξω.
Εμοσα του να μεν κόψω ποττέ την τζιεφαλήν του,
μμα 'ν άλλον κόβκω τζιεφαλήν τζι' εν άλλον το κρεμμάζω,
εν τζι' έμοσα του τζι' είπα του χαρίζω την ζωήν του,
το πνίω έσειει δκιαφοράν πολλήν απού το σφάζω."

Τότες λαλεί ο Κκιόρ-ογλούς: "Τούτον τους δεσποτάες
φοούμαι μεν τζιαι φέρη μας νεκατωσιάν στην χώραν
μεν τζι' αναδόξη τους Ρωμιούς τζι' εν νάχουμεν πελάες,
να βάλουμεν κόλια πολλά τζιαι θέμι που τα τώρα.
Μπορεί να δισπικάσουσιν τζιαι να νεκατωθούσιν,
σαν δουν τα κόλια μας πολλά, τοτ' εν να φοηθούσιν."
Λαλεί τους ο Μεττές-αγάς: "Αφήστε τες φοβέρες,
για τους πισκόπους την δουλειάν δεν πρέπει να βκιαστούμεν,
πρέπει να μείνη να δκιαβούν αλλό-πεντέξι μέρες,
να ξομακρίση η δουλειά τζιαι να δκιαλοϊστούμεν.

Να ξανανεκουτρέψωμεν εις τους Ρωμιούς να δούμεν
μεν τζι' έχουν τζι' άλλα άρματα στα σπίδκια τους χωσμένα.
Τζι' ότι σκοπήσουμεν καλά τζιαι σιουραριστούμεν
νάμαστον τότες άνενοιας, νάμαστον νεπαμένοι."

Επολογήθην τζιαι λαλεί ο Μουσελλίμης τότες:
"Κανέναν φόον δεν εχώ από τους Τζιυπριώτες.
Θωρούν εις την Καραμανιάν πως η Τουρτζιά 'ν λιμπούριν,
τέλεια κοντά π' ακούονται τζι' οι σιύλλ' αντάν να λάξουν,
με μιαν σφυρκάν πετάσσονται ποδώθθ' έναν λιγγούριν
τζι' ούλους μέσα σε μιαν ώραν μπορούν να τους-ι-σφάξουν.

Απού την άλλην έχουσιν κοντά τους το Μισίριν.
Αν πης καράβκια; δεν έχουν, εν του αλέτρ' αθρώποι.
Με τούτα ούλα δεν μπορούν να κάμουςιν χαίριν
τζι' εβάλαν τα που μιας αρκής στον νουν τους οι πισκόποι,
ει δε τζι' αν ου, εκάμναν μας τζιαι τούτοι το δικόν τους,
τζιαι πάλε τζιει που πολεμούν έχουν το μερτικόν τους.

Δα κάτω τούτοι εν πολλά, πολλά ξωμακρισμένοι,
περνούν μηνάδες τζι' εν έχουν χαπάριν που τα ξένα
τζιαι θέμι εν που την Τουρτζιάν στενά τριωρκασμένοι.
Δα κάτω τούτ' εν σαν ταρνιά πων χώρκα μαντρισμένα.

Αρκήσαμεν ανούτε πκιον να πάμεντε τζι' εν δείλης
τζιαι που καμμιάν νεκατωσιάν στην Τζιύπρον μεν φοάστε,
τζιαι δεν γίνεται τίποτες, εγιώ είμαι βεκκίλης,
για τούν' την δουλειάν τίποτες να μεν-ι-δκιαλοάστε."

Ούλοι τότες συλλόβροτοι ευτύς εσηκωθήκαν
τζι' αππεξωθκίον του Σαραγιού επήαν τζι' εσταθήκαν.
Ητουν δεξ'ιά στον Πλάτανον οι δκυο οι κρεμμασμένοι
τζι' ήτουν ζαβρά στην Συκαμνιάν κρεμμασταρκά χαζίριν,
τζι' οι δεσποτάδες τζιαι χαμαί αξάγκωνα δημμένοι
τζι' ήτουν τζιαι το Μουσουρμανιόν τριγύρου παναύριν.

Εφαίνονταν περίλυποι οι Τούρτζ' οι Τζιυπριώτες,
γιατ' ήτουν ούλοι τους βριχτοί τζιαι σγιαν δκιαλοϊσμένοι.
Επρόσταξεν χαρούσιμος ο Μεσελλίμης τότες,
τζι' επήραν τον Τζιυπριανόν, δκυο-τρεις αρματωμένοι
πουκάτω που την Συκαμνιάν, κοντά στον θάνατόν του
τζι' εφάκκαν η συρτοθηλειά πάνω στο μέτωπόν του.
Υστερα γονατίσασιν τους άλλους τρεις πισκόπους
κατά την δύσην τζιαι τους τρεις αράδαν, τζι' ομπροστά τους
ήτουν οι τρεις τζ'ελλάττηδες ούλα τους αρκαθρόπους
τζι' ελάμνασιν πουπανωθκίον τζι' επαίζαν τα σπαθκιά τους.

Τότες, ο Αρχιεπίσκοπος εψηλώσεν το δειν του
στον ουρανόν, τζι' εφάνησαν τα μμάδκια του κλαμένα,
εφάνην πως επόνησεν που μέσα στην ψυσιήν του,
τζι' είπεν τα τούν' τα δκυο λόγια με δκυο σιείλη καμένα:
"Θεέ, που νάκραν δεν έσειεις ποττέ στην καλωσύνην,
λυπήθου μας τζιαι δώσε πκιον χαράν στην Ρωμοσύνην."
Τζι' ετρέξασιν τα 'δρώματα απού το πρόσωπόν του,
απού του ήλιου την πολλήν την καφερήν την αύραν
τζι' εβάλαν την συρτοθηλειάν ευτύς εις τον λαιμόν του
τζιαι τζιαι πκιον ετελειώσασιν τα κάστια που ταύραν.

Υστερα οι τζ'ελλάττηδες με μιαν ψηλήν μανιέραν
εκόψασιν τους άλλους τρεις πούτουν γονατισμένοι
τζιαι τον Δημήτρην τον βοσκόν, ευτύς που τον εφέραν,
τζι' εστάθησαν με τα σπαθκιά τζι' οι τρεις ματζιελλεμένοι.

Το γαίμαν εκολύμπωσεν χαμαί στην γην τζι' επέσαν
τζι' ελαχταρούσαν τα κορμιά τζι' οι τζιεφαλάδες μέσα.
Το ματζιελλειόν που γίνηκεν τζι' οι Τούρτζ' ελυπηθήκαν,
δεν είσιεν πλάσμαν πων είπεν απού καρδικιάς: εν κρίμαν.
Ακούστην εις τον μιναρέν δείλης τζι' εποσπαστήκαν,
τζι' εφύασιν τζι' αφήκαν τους δίχως θαφκιόν τζιαι μνήμαν.

Υστερα πκιον που το κακόν ακούστην μεσ' στην Χώραν,
τζιαι που το κλάμαν άρτζιεψεν η Χώρα πκιον να βράζη,
ύστερα που το βούττημαν του ήλιου νάκκον ώραν,
τέλεια πκιον, ότι τζι' έκαμεν αρκήν να σουρουπκιάζη,
επήασιν δκυο μπροεστοί τζιαι τέσσερεις παπάδες
τζι' είπαν του Μουσελλίμ-αγά: "Δώσ' μας τους δεσποτάδες
τζιαι τον Δημήτρην για θαφκιόν, να μεν μείνουν τζι' εν κρίμαν."
Τζι' είπεν με κάμποσους θυμούς τζιαι κάμποσες φοβέρες:
"Φύετε τζι' εν σας δκιω τωρά κανέναν για το μνήμαν,
θέλω να μείνουν τζιαι χαμαί άθαφτοι τρεις ημέρες!"